

nosti, predstavlja vendar celotna vrsta vrazovskih primerov tipičen pojav slovenske sredine. Obstoji pa čudna in značilna dialektična zveza med objektivnim dejstvom slovenskega obstoja pa med vsemi temi subjektivnimi vrazovskimi odgovori na slovensko vprašanje, odgovori, ki jih je porajala slovenska družba kot svojo lastno negacijo in jih je potlej sama vedno znova in znova s svojim lastnim razvojem spet zanikavala. Vsa ta dozdevna protislovnost med subjektivnim videzom in objektivnim pomenom vrazovskih pojavov pa je le izraz neurejenih družbenih odnosov, v katerih se je moralo razvijati slovenstvo, izraz zaostalosti in neizgrajenosti našega malomeščanskega okolja, posledica okoliščine, da smo Slovenci v kulturnem oziru postali narod veliko prej kakor pa v političnem smislu ter se to nenavadno nesoglasje vleče skozi vso našo zgodovino do najnovejših dni. Tako se je tudi Stanko Vraz, „Slovéncov vskòk“, pojavil kot negacija slovenstva prav tedaj, ko je dalo taisto slovenstvo eno največjih potrdil svoje življenjske sile, tako smo doživeli v enem in istem trenutku Vrazovo ponižanje slovenstva in s Prešernovo tragično osebnostjo hkrati njega najvišje poveličanje. Spričo vseh teh dejstev pa se sleherna možnost, izrabljati Vrazov primer kot protislovenski dokaz — razblini v prazen nič.

(Dalje prihodnjič.)

SODOBNO

ANTON DEBELJAK

*Kdo, tretjerednica, težak, trgovček,
kdo več med nami si od ust pritrže,
kdo večkrat dinček siv v škrabljico vrže,
kdo vedno bolj grmadi Petrov novček?*

*Ko zvrhan je globoki rimski kovček,
misijonar denarce vse postrže
in žuri se čez morje, da čim brže
v nebo bi mogel afriški surovček.*

*A zdaj kupili so za Novček tanke,
topove, krogle in strupene pline
pa neugnano strojno ragljico.*

*Letalo, glej, z omotične višine,
namerjeno v krščanke in poganke,
vse goni v raj z moderno naglico.*